pasunatega ühes aga esimest korda une kirikus: „Meil tuleb abi Jumalast.“ Wiimse salmiga astus kindral-superten altari ette, pidas sissesõnnistamise kõnet ja õnnistas kirikut kolmainu Jumalateenistuse ja kummardamise kojaks ja tema kõrwas seisiwad praus Berg ja õpetaja Bergwitz, Lais ja Lapenowe. Pärast koorilaulu hakkas nüüd Jumalateenistus harjund wiisil ja õpetaja Bergwitz pidas Luk. 19, 1—10. sõnade põhja peal jutlust, kelle sees köiki, nimelt Keisrit tänas, kes kiriku ehitamise juures oli awitanud.

Ehituse kulu tuli kokku ülepea 81,500 rubl. Kokku tulnud kingituse läbi: Suure würsti proua Helena Pawlowna käest 15,000 rubla. Eestimaa rüütliseltsi anded 19,022 rubla. Peeterburgi abikassa poolest 1,300 rubla. Konsul Andr. Koch ja oldermann H. H. Falk on kumbgi 500 rubla kinkinud kus juures wiimane ka weel palju muud ehituse materiali oli annud. Korjanduséd ja armuanded tuliwad kokku 10,000 rubla. Siiski aga pidi weel juure laenatama, nimelt Rooma-katuliki usu korjandusest kust 30,000 rubla sai äraprungitud ja mis weel puudus sai kõrwalisest kohtadest laenuga kokku korjatud. Peale muude kingituste on weel nimetada: Üht suurt kroonlühtrit kinkis kindral-adjutant baroon Meyendorff. Üht wäga hinnakat kirikukella E. Steinberg. Suurt kiriku eesust geheimrath Dr. Karell. Suurt aknarooši von Schonert. Kantslit kaupmees Blumwerk. Toompä kirikust kaks kella kelle seestkirjad tunnistasiwad, et need enne wana Kaarli-kiriku omad on olnud. Aastal 1864 sai ka Kaarle-kiriku kogudus meie armulise keisri herra käest Toompält endise kommetandi maja enesele kogu krundiga kingituseks.

Mõni sõna elajate tarkusest.

Kuninga Kaarle V (kes aastast 1364 kunni 1380 walitses) oli üks sõber nimega Aubri von Montdidier (loe: Obri von Mongdidjöö) keda ta wäga armastas, aga kes oma sõbrast ritter Makairest ühes wähemas metsakeses Pariisi linna ligidal sai äratapetud. Tapetud juures ei olnud kedagi muud hirge kui tema enese jahi koer Herkules, keda mõrtsukas sugugi tähele ei pannud, kui ta surnukeha põesaste sisse äramatis. Koer aga jäi surnukeha juure paigale ja piiüdis hulgumise läbi oma peremeest ülesse äratada; mis aga n'agu muidugi teada midagi ei aitand. Kui teda wiimaks tuline nälg koju aeas, jooksis ta Pariisi ühe oma peremehe sõbra juure, kes t'ale siiüa andis. Kui oma tulist nälga oli pisut waigistand, ruttas Herkules jälle metsa